

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: *Μουρ' ἀνελαδοφάωμα, ἤφαές με πρᾶ, ἤφαές με!* "Αμὰν ἔρθης κάτ', ἀνελαδοφάωμα, θὰ σοῦ δείξω 'ὦ (ἐγώ)! Συνών. *ἀναλαμποκέντημα.

***ἀναλαμποφαγώμενος** ἐπίθ. ἀνελαδοφαγώμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀναλαμπὴ καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ γίνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός, μόνον εἰς ἀράς: **Εξέκαμέ με πρᾶ ἢ ἀνελαδοφαγώμενη με τῇ στακεῖα τῇ γνώμῃ! Τ' ἀνελαδοφαγώμενο, δὲν ἤρθεν ἀκόμα!* Συνών. ἀνελαδισμέ- νος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποκεντημένος.

ἀναλάμπω Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 29 ἀναλάμπω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλάμπω.

1) Ἐκπέμπω λάμπιν Ἡπ. — ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν.: *'Ανάλαμπ' ὀλίγο καλύτερα σήμερα, δὲν εἶναι ὅπως χτὲς (ἐνν. ὁ ἥλιος) Ἡπ. || Ποίημ.*

Σὺ σὰν ἀστέρι ἀνάλαμπες γιὰ λίγο μὲ φορὰ ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1. 2) Ἀστρά- πτω Ἡπ. (Ζαγόρ.): *"Ολου ἀναλάμπ' ἀπὸ τοῦ πουργό.* Συνών. ἀστράφτω.

ἀνάλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέλασμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάζω.

I) Καταστροφή φυτῶν, δένδρων κττ. II) Ἀνάδοσις βλαστῶν, βλάστησις.

ἀνάλατα ἐπίρρ. Δαρδαν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος.

Χωρὶς νοστιμάδα, χωρὶς χάριν: Φρ. *"Οξον κι ἀνάλατα τὸ πάει (ἐνεργεῖ πέραν τοῦ προσήκοντος, πηδᾷ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα). Αὐτὸς εἶναι ὅξω κι ἀνάλατα (συνών. τῇ προη- γουμένη). Πβ. ἄναλα, ἄνοστα.*

***ἀναλατάδα** ἢ, ἀναλασάδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ- -άδα (I). Τὸ ἀναλασάδα ἐκ τοῦ τύπ. *ἀναλατσάδα <*ἀνάλατσος, ὁ παρὰ τὸ ἀνάλατος. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τσ εἰς σ πβ. ἀλάτι-ἀλάτσι-ἀλάσι, ἄτσαλος - ἄσαλος κττ.

1) Ἐλλειψὶς ἄλατος εἰς φαγητὸν καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προ- ερχομένη ἔλλειψις ἡδύτητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *'Αναλασάδα ἔχει σήμερα τὸ φαεῖ.* β) Μετων. ἄχαρις, ἐπὶ ἀνθρώπου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *"Ω, ἡ ἀναλασάδα τῷ παιδίῳ!* (τὸ πῶ σιχαμένο παιδί!) 2) Μεταφ. λόγος χωρὶς χάριν, λόγος ἀηδὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: *Αὐτὸς λέει ἀναλασάδες Χίος 'Αναλασάδες ποῦ τοοὶ σηκώνεις! (ὕποφέρεις, ἀνέχεσαι!) Ἀπύρανθ.*

Συνών. ἀναλατιά. Πβ. ἀνοσιτάδα, ἀνοσιτιά, γλυκανοσιτιά, σαχλαμάρα, σάχλα.

ἀναλατιά ἢ, σύννηθ. ἀναλασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλατος. Τὸ ἀναλασά ἐκ τοῦ πληρεστεροῦ ἀναλασιὰ παρὰ τὸ *ἀναλατσιά. Ἡ τοῦ ἀπώλεια διὰ τὸ σ.

1) ***Ἀναλατάδα** 1, ὁ ιδ., σύννηθ.: *'Αναλατιά τοῦ φαγη- τοῦ σύννηθ. 'Αναλασά εἶχε σήμερα τὸ φαεῖ Ἀπύρανθ.* β) ***Ἀναλατσάδα** 1 β, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Μωρ' ἀνα- λασά τῷ γυναικῷ, σῶπα!* 2) ***Ἀναλατάδα** 2, ὁ ιδ., πολλαχ.: *Μὴ λές ἀναλατιές, γιατί μῶρχιτι νὰ ξιράσου!* Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. *'Αναλατιές ὅσις θέλ'ς (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς λέγοντος ἀνοησίας) Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

ἀναλάτιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναλάτιγος Κεφαλλ. ἀναλάτιος Κεφαλλ. ἀλάτιστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθν. Πόντ. (ἸΟφ.) Σύμ. ἀλάτιστος Κρήτ. ἀλάτ'στους Ἰμβρ. ἄκιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερεῖ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλάτιστός. Τὸ ἀλάτιστος κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ ἐπιθ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερεῖ. 2 α. Τὸ ἄκιστε ἐκ τοῦ ἀλάτι- στε κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ, συγχώνευσιν τῶν δύο α καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς κ ι.

1) Παθ. ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος πολλαχ. καὶ Πόντ. (ἸΟφ.): *Φαεῖ ἀναλάτιστο. Ψάγια ἀναλάτιστα πολλαχ. Τυρί-ψάρι ἀλάτιστο Κύθν. Σύμ. Μαρεΐα-φαεῖ ἀλάτιστο ἸΟφ. Συνών. ἀνάλατος Α 1, ἀνάλιστος, ἄναλος, ἀντίθ. ἀλατισμένος (ιδ. ἀλατίζω Α 1). β) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ἐπιπάσσει ἄλας Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: *Προβγές ἀναλάτιστες Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνά- λατος Α 2.* 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ φαγὼν ἄλας, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (ἸΟφ.): *Τὸ ζῷ ἀλάτιστο ἐν'. Συνών. ἀνάλα- τος Α 3.**

ἀνάλατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλατους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλατο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ.) ἀνάλατες Σκυρ. ἀνέλατος Μέγαρ. ἀλάνατο Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.) Θηλ. ἀναλατίνα ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 82,254.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάλατος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ἔχων ἄλας, ὁ μὴ ἡρτυμένος δι' ἄλατος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.): *'Ανάλατο φαγεῖ - ψωμί κττ. 'Ανάλατη σαλάτα - σούπια κττ. κοιν. || Φρ. 'Ανοστη κι ἀνάλατη καὶ κακομα- γειρεμένη (ἐπὶ ἀχρήστου καθ' ὅλα γυναικός) Ἀθῆν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3,207g «ἀσπαστρον, σαχλόν, ἀνά- λατον, βρομιάριν». Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλιστος, ἄναλος. β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων χάριν καὶ ἡδύτητα, ἄχα- ρις, ἄκομψος, ἐπὶ προσώπων, λόγων καὶ πράξεων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *'Ανάλατος ἀνθρώπος. 'Ανάλατη γυ- ναίκα. 'Αστεῖα - γέλια - καμώματα - λόγια ἀνάλατα. Κουβέντες ἀνάλατες. "Ολα του εἶν' ἀνάλατα κοιν. 'Ανοστα κι ἀνάλατα εἶν' τὰ λόγια σ' Κερασ. || Παροιμ. 'Ο ἀνάλατος ἐσιμάτηκε κι ὁ ἀρμυρὸς ἐδάριτκε (προτιμότερα εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ καὶ ὑπολαμβάνεται ὡς ἐνδείξεις ἀφύιας παρὰ ἡ ἀπρεπὴς ἐπί- δεξις εὐφύιας) Ψαρ.**

**Εομξεν ὁ ἀνάλατος μὲ τὴν ἀναλατίνα*

κ' ἔκαμε δυὸ παιδιὰ ἀνάλατα κ' ἐκείνα

ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄβρωτος 3, ἄγαρδος 2, ἄναλος, ἄνοστος, γλυκανάλατος, κρυανάλατος, κρύος, σαχλός. Πβ. ἄβρωστος Β 3, ἀλαφρανάλατος 2, ἀνοσιτόπλαστος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλατους καὶ ὡς παρωνύμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 2) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἐπιπασθῇ ἄλας Σύμ. κ.ά.: *'Ανάλατο δέρμα (ὄρ. βυρσοδεψικὸς) ἐνιαχ. Ἀνάλατο μόλυκε δὸ παιδὶν ἢ μαμ- μοῦ (μαμμὴ) Σύμ. || Φρ. Ἀλῆδωτος κι ἀνάλατος (ἐπὶ Ἰσραη- λίτου) ἀγν. τόπ. Συνών. ἀναλάτιστος 1 β. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ τρώγων ἢ ὁ μὴ φαγὼν ἄλας Στερελλ. (Αἰτωλ.): *"Αμα παθαίν' ἀπὸν βλουῖα οὐ ἄθρουπους πρέπ' νὰ μέν' ἀνάλατους (νὰ ἀπέχη ἀπὸ ἀλατισμένα φαγητά). Τὰ πρόβατα ἐνὶ ἀνάλατα. Συνών. ἀναλάτιστος 2.**

Β) Οὗσ. 1) Ἀρσ. θηλ. καὶ οὐδ. τὸ ἐδώδιμον φυτὸν νοτόβασις ἢ Συριακὴ (notobasis Syriaca), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ὁποῖον νομίζεται ὅτι δὲν τὸ πιάνει εὐκόλως τὸ ἄλας Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύθν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.): *Πάμε νὰ μαζώξουμε ἀνέλατους*

Ἰνγαρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλατος Ἀθῆν. Ἀνάλατη Κρήτ. (Βιάνν.) Συνών. ἀγριάγκαθο 1 α, γιδουράγκαθο, γομαράγκαθο, κουφάγκαθο, ἀειμματούδι. 2) Τὸ φυτὸν κέντρανθος ὁ ἐρυθρός (centranthus ruber) τῆς τάξεως τῶν ναρδωδῶν (valerianaceae) ΠΓεννάδ. 491. Συνών. βαλεριάνα. 3) Θηλ. ἀνάλατη, νωπή καὶ ἀνάλατος μυζήθρα Κύπρ. 4) Οὐδ. ἀνάλατο, νωπὸν βούτυρον ἀνευ ἄλατος Πελοπ. (ἐν. κ. ἀ.) Συνών. βούτυρο Ἀναλήψεως (ιδ. Ἀνάψι). β) Χοιρινὸν λίπος, τὸ ὁποῖον ἀνάλατον χρησιμοποιεῖται ὡς ἀλοιφή φαρμακευτικὴ ἐν τῇ λαϊκῇ ἰατρικῇ Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 366 — Λεξ. Βλαστ. 277: Τ' ἀνάλατο μὲ γλύκανε ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

ἀνάλαφρα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλαφρος.

1) Χωρὶς δύναμιν, χωρὶς βίαν, ἐλαφρῶς, ἡρέμα, ἐπαναλαμβανόμενον συνήθως πρὸς μεγαλυτέραν ἑξαρσιν τῆς σημ. σύνηθ.: Περπατῶ ἀνάλαφρα. Ἀνάλαφρα ἀνάλαφρα κατέβαινε τὴ σκάλα γιὰ νὰ μὴ τὸν νοιώσουν. Κούνησε ἀνάλαφρα τὸ κεφάλι του. Τ' ἀεράκι φυσᾷ ἀνάλαφρα σύνηθ. Τὰ πλουργίτια... σειοῦσαν ἀνάλαφρα ἀποπάνω της κάποια ἀκρόκλαδα τῆς μουρεῆς ΚΧατζοπ. Ἀγἀπ. 6 || Ποιήμ.

Πετάει ἐκεῖνο καὶ γοργὸ μὲ τὸ νερὸ γυρνᾷ,
καὶ τὸ σταλάζει ἀνάλαφρα 'ς τ' ἀραδιαστὰ κομμάτια

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231

Καὶ κάτου σ' εἶδα τοῦ γιалоῦ τὴν ἄκρη νὰ περάσης
καὶ νὰ πατήσ ἀνάλαφρα τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης

ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 77

Κι ἀναστενάζ' ἀνάλαφρα καὶ κυματοῦν τὰ στήθη
ΜΦιλῆντ. Θρυλ. 19. 2) Ἀκροθιγῶς ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 66 ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 14: Ἐβγαλε τὸ λάζο του καὶ τῆς ἄγγιξεν ἀνάλαφρα τὸ λαιμὸ ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Οἱ μέλισσες σὲ λαγκαδιές καὶ κάμπους τριγυρίζουν
θερίζοντας τὰ λούλουδα τὰ κοκκινοβαμμένα
κι ἀνάλαφρα ἀκροπίνοντας 'ς τῶν ποταμῶν τὸ ρέμα

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

Πβ. ἀγάληα, ἀλαφρά, σιγά.

ἀνάλαφρος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρός.

1) Ὁ μὴ ἔχων βάρος πολὺ, ἀβαρής, ἐλαφρὸς πολλαχ.: Ἀνάλαφρο σακκί-σκεπάσμα-φορτίο κττ. Ἀνάλαφρη πατησιά. Ἀνάλαφρα πατήματα. 2) Ὁ μόλις αἰσθητὸς πολλαχ.: Ἀνάλαφρο δερᾶκι πολλαχ. Ἐβγαίνε σὰν ἀνάλαφρη πνοὴ ἀπὸ τὰ ροδοκόκκινα μικρά του χεῖλη ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 60 Ἀνάλαφρο φιλεῖ ΓΣτρατήγ. Τραγοῦδ. νησ. 85 || Ἄσμ.

Καὶ βλέπω τὰ ματάκια σου γλυκὰ νὰ μ' ἀντικρύζουν
κι ἀνάλαφρα χαμόγελα τὰ χεῖλη σου νὰ σκίζουν

Κωνπλ. 3) Ὁ οὐχὶ πυκνός, ἀραιὸς Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,233: Γῦρο μου ἀπλώνονταν ἀνάλαφρο, ἄν καὶ πυκνὸ ἀκόμα, τὸ σκοτάδι.

Πβ. ἀλαφρός.

*ἀναλεβάρω, ἀναλιβάρω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λεβάρω.

Μεταβάλλω οἶονεὶ τὴν κανονικὴν θέσιν πραγμάτων, κάνω ἄνω κάτω: Ἀναλιβάρω τὰ πράματα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀναλιβάρω τὰ πράματα ποῦ εἶναι μέσα 'ς τὸ κοφίνι. Συνών. ἀνακατεύω Α 3, ἀνακατώνω Α 3.

ἀναλεγαδιάζω Δ.Κρήτ. ἀνελιγαδιάζω Α.Κρήτ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναλεγάδι < ἀναλέγω. Διὰ

τὸν σχηματισμὸν πβ. τυλίγω-τυλιγάδι-τυλιγαδιάζω, ψέγω-ψεγάδι-ψεγαδιάζω κτλ.

1) Τυλίσσω, περιελίσσω: Ἀνελιγάδιασε τὸ σκοινὶ τοῦ μουλαριοῦ νὰ μὴ δὸ πατή. Συνών. ἀναλέγω 2, μαζεύω, τυλίγω. 2) Διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ: Μπορεῖ νὰ κάθεται ἓνα μερόνυχτο νὰ σ' ἀναλεγαδιάζῃ ψευθίς. || Ἄσμ.

Καὶ ποῖος βορεῖ νὰ κάθεται νὰ τ' ἀνελιγαδιάζῃ;

Συνών. ἀναλέγω 4. 3) Λέγω ἀνοησίας, φλυαρῶ: Εἶμ' ἀνελιγαδιάζεις αὐτοῦ;

ἀναλέγω Δ.Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀναλέω Δ.Κρήτ. ἀνελέγω Α.Κρήτ. Χίος ἑνέλω Ρόδ. Μέσ. ἀναλέγομαι ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 106 ἀνελέομαι Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀναλεγούμενε Τσακων. ἀναλεγγούμενε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀναλέγω. Περί τῆς λ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 187.

1) Ἐκλέγω, διαλέγω Ρόδ. Χίος: Ἀναλέγω τὰ σῦκα Χίος ἑνέλεξε καὶ πᾶρε Ρόδ. ἑνέλεξε τὲς ἐλαιὲς αὐτόθ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. περιτυλίσσω, περιελίσσω τι Θήρ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ.: Ἀναλέγω τὴν κλωστή Χίος Ἀνελέγω ἢ ἀνελέγομαι τὸ σκοινὶ Α.Κρήτ. Ἀνελέομαι τὸ νῆμα Θήρ. Σὲ μιὰ στιγμή ἠνέλεχτηκε ἓνα κουβάρι σπάο αὐτόθ. Ἀναλέξου τὰ σκοινιά Δ.Κρήτ. Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀνелеμένο Α.Κρήτ. || Αἰνιγμ. Ἐνα σκοινάκι ἔχω κι ἀναλέω κι ἀναλέω καὶ τὴν ἄκρη του δὲ βρίσκω (ἢ μακρὰ ὁδὸς) Δ.Κρήτ. Συνών. ἀναλεγαδιάζω 1, μαζεύω, τυλίγω. Καὶ μέσ. ἀμτβ. ἐλίσσομαι, περιελίσσομαι περί τι Θήρ.: Ἄσμ.

Κι ἂ βούλεσαι νὰ μ' ἀρνηστῆς, νὰ πᾶ νὰ πάρῃς ἄλλη,
τὸ κρεῖμα μου ν' ἀνελεχτῇ 'ς τὴ μέση σου ζωνάρι

(δηλ. τὸ κρεῖμα μου νὰ περιτυλιχθῇ εἰς τὴν μέσην σου καθὼς ζωνάρι καὶ νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ ἀπαλλαγῇς). β) Μεταφ. περιτυλίσσομαι τινα, καθίσταμαι εἰς τινα ὀχληρὸς εἶτε διὰ λόγων εἶτε δι' ἔργων Κρήτ.: Σάνοιξε νὰ μὴ σ' ἀναλεχτῇ, γιὰ δὲ δὸνε ξεφορτώνεσαι. Ἀνὲ σ' ἀναλεχτῶ! (ἂν σ' ἀρχίσω μὲ τὰ λόγια!) γ) Ἐπιπλήττω Κρήτ.: Νὰ τὸν ἀναλεχτῆς. 3) Διανύω Χίος: Ἀναλέγω τὸν δρόμο. Καὶ ἀνευ ἀντικ.: ἀνέλεγω (ἐνν. τὸν δρόμον). β) Ἀνέρχομαι Θήρ.: Γιὰ δὲς πῶς ἀνελέεται τοῖ σκάλες! γ) Ἀνέρπω, ἀναρριχώμαι Θήρ. Κρήτ.: Ἀνελέεται σὰν τράος τὸ δοῖχο Θήρ. Δὲ βορῶ ν' ἀναλεχτῶ 'ς τὸ δοῖχο Δ.Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ τοῖχος εἶναι ἀψηλός, καλὰ σουβαδισμένος,

καὶ δὲ βορῶ ν' ἀναλεχτῶ καὶ καίγομαι ὁ καημένος

Δ.Κρήτ. 5) Φέρομαι μὲ φορᾶν, τρέχω ΜΛελέκ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγγελοι, δώστε μου φτερά, ν' ἀναλεχτῶ 'ς τοῖς στράτες,
νὰ κυνηγήσω τοῖς ξανθὲς κι οὐλὲς τοῖς μαυρομμάτες.

4) Διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ Θήρ.: Τὰ ἀνελέεταν ἢ γλῶσσα του ἦτανε παραμύθια (τὰ = ὅσα). Συνών. ἀναλεγαδιάζω 2.

5) Ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι Τσακων.: Ἐνὶ ἀναλεγγούμενε χωρὶς νὰ ἀφίου γκάνένα πρᾶγμα. 6) Αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀνελέομαι καὶ θὰ ξεράσω. Συνών. ἀναγουλεύομαι 1, ἀναγουλιάζω 3, ἀναγουλίζω 1, ἀνακατεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω Α 2 β), ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω Α 2 β).

*ἀναλειτουργῶ, ἀνελειτουργῶ Χηλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λειτουργῶ.

Τελῶ τὴν λειτουργίαν παρὰ τὴν ὀρθὴν τάξιν (περί τῆς σημ. τῆς ἀνὰ δηλούσης οὐχὶ τὸ κατὰ φύσιν, ἥτοι τὴν ἄρνησιν τοῦ φυσικοῦ, πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22): Ἄσμ.

Παππᾶς τὴν εἶδε κ' ἔσφαλε, διάκως κι ἀνελειτούργα
καὶ τὰ μικροῦτσικα παιδιὰ χάσαν τὸ μάθημά τους.

